Ty vado.
Šla k nám.
Šla po nádvoří, do kterého bušily kroupy, šlehaly blesky a cedil déšť. Normálně prošla zdí bejvalýho rytířskýho sálu, jo, a šla k nám.
K věži, kde jsme se schovávali před tou Hirošimou tam venku. Bílá průsvitná postava. Šla - no, spíš se vznášela. Pár centimetrů nad křivou, zarostlou, rozházenou dlažbou.
Fakt.
Objevila se přesně v momentě, kdy jsme jí připíjeli na zdraví.
Bílá paní.
"Vy volove," bědoval, blekotal Čáryfuk, celej kostrbatej. "Vy volové, já vám říkal že strašidla se nemají provokovat. Sakra. sakra, sakra."
Šla pomalu. Déšť jí nevadil. Nezajímal ji. My jsme ji zajímali.
Těsně před věží zůstala chvilku stát. Na schodech. Dřív tam určitě byly dveře, ale už z nich zbejvala jenom taková díra. Jako do jeskyně. Ty vado. My jsme všichni čtyři stáli vzadu u zdi, jo, a lepili se zádama na chladný zvětralý kameny. A radši bysme, bouřka nebouřka, pádlovali po jezeře s anténou na hlavě.
"Kdo... kdo jste?" řekla. Hrozně tiše. Jo. Ted' si to představ. Bílá paní, tma, blesky a jedna jediná polomrtvá baterka.
Ty vado.
Zmačknul jsem v ruce plechovej hrnek. "My? Proč?"
"...já...jestli smím dál..."
"Jjjasně. Ty přece..."
"Díky," jenom tak hlesly, jo, bezkrevný rty. Bílá paní pomalu vešla dovnitř do věže a rozhlídla se po našich dost vyděšenejch obličejích.
"Nn-není zač" koktal jsem, protože to byl můj nápad, v tý zatracený zřícenině vyrábět Bílou paní. Tak se teď starej, říkaly mi pohledy, trapný, zpitvořený pohledy hnusnejch krys, přestrojenejch za kámoše.
Ale já jsem akorát do našich plecháčů, jo, namíchal citronovou šťávu, kusy ledu z krup a slzu džinu, kterou doma zprivatizoval Kyborg. To bylo všechno. Já nemoh vědět, že...
Bílá paní.
Ty vado.
Nevypadala špatně.
Bledá, průsvitná, ale...
Zkusil jsem se aspoň trochu usmát.
No a pak - pak jsem ji nabídnul ten hrnek.
"Chceš se napít?"
"Co je to?" zeptala se.
"No," řek jsem, "něco pro zahřátí."
"Aha." Kejvla. Taky se trochu usmála. Pořád mluvila tak tiše, jemně. Znělo to jako cinkáni porcelánového zvonečku. Křehkýho. Studenýho. Jako smrt. "Napila bych se. Pro zahřátí. Je mi strašná zima."
"Nehraj si, hele," skřehotal na mě zprava Čáryfuk. Čmejří na bradě měl strachy zježený jak vyplašenej kozel. "V jedný pověsti to bylo. Si jeden připil se strašidlem a zkameněl."
Ty vado.

Ruka se mně zastavila kousek od průsvitnejch prstů. Vanulo z nich takový chladno, takový divný chladno. Děsně zvláštní. Fakt.
Bledý, bezkrevný tváře zrudly. Jako by se tam nahnula krev. Nebo co to bylo. Rudýho. Bílá paní přimhouřila oči. "To strašidlo... to mám být já?"
Úplně bezděčně jsem zakroutil hlavou. Do děr ve věži, jo, plivala bouřka další a další blesky a hromy. "Sakra. Nic jí nedávej. Nedělej to," slyšel jsem zprava, od zdi, Čáryfukový rozklepaný syčení. "Strašidla..."
Víc neřek.
Bílá paní se vnesla do vzduchu, přistála u Čáryfuka a vrazila mu takovou facku, že nám zeměkoule pod nohama, jo, samým leknutím udělala tři otáčky nad plán.